

Arrest

nr. 303 409 van 19 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 november 2023.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Albanië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 22 mei 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zijn huidige tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd enerzijds geen geloof gehecht aan verzoekers vrees om vermoord te worden door E.K. of diens entourage, anderzijds werd geoordeeld dat hij voor de door hem geschetste problemen beroep kon doen op bescherming en hulp van de in Albanië aanwezige autoriteiten. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd in het arrest nr. 284 618 van 10 februari 2023.

In het kader van zijn huidige tweede verzoek verwijst verzoeker opnieuw naar de problemen met E.K. en stelt hij dat de situatie nog verergerd is.

Ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek legt hij een attest neer van het politiecommissariaat van Pogradec waarin wordt vermeld dat zijn vader op 10 februari 2023 klacht indiende nadat hij was aangevallen door twee gemaskerde gewapende personen die naar hem op zoek waren en dat zijn broer op 20 januari 2023 werd aangevallen door gemaskerde personen.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker louter opnieuw verwijst naar het eerder door hem aangehaalde interpersoonlijk conflict met E.K. Het attest van de politie van Pogradec dat verzoeker in dit verband neerlegt bevat slechts een weergave van de verklaringen van verzoekers vader, die bezwaarlijk als objectief kunnen worden beschouwd. Voorts stelt de commissaris-generaal vast dat dit attest bevestigt dat verzoeker en zijn familieleden bij problemen terecht kunnen bij de lokale politie, zoals reeds gemotiveerd in het kader van zijn eerste verzoek.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die de verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidige volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Zo beperkt verzoeker zich tot het herhaaldelijk stellen dat het niet volstaat te verwijzen naar het feit dat zijn verklaringen in het kader van zijn vorig verzoek ongeloofwaardig en inconsistent werden bevonden om geen rekening te houden met het nieuw element in het kader van zijn huidige verzoek. De Raad wijst er vooreerst op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige verzoeken. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De beweringen van verzoeker als zou de commissaris-generaal noch de nieuwe gebeurtenissen, noch het nieuw stuk hebben onderzocht, missen voorts elke grondslag gezien uit de bestreden beslissing (zoals samengevat onder punt 4) onmiskenbaar blijkt dat de nieuwe feiten en het nieuwe door verzoeker neergelegde stuk wel degelijk in rekening werden genomen en werden beoordeeld in het kader van het onderzoek naar verzoekers huidige tweede verzoek.

Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen en hierop voort te bouwen, slaagt verzoeker er niet in de eerder gedane beoordeling door zowel het CGVS als de Raad in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek omtrent de voorgehouden problemen met E.K. en de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Albanië in een ander daglicht te stellen.

In zijn nota met opmerkingen refereert verwerende partij naar de COI Focus “Albanië Algemene Situatie” van 15 december 2022 waaruit onder meer blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. De verwerende partij somt daarbij concrete realisaties en initiatieven op onder meer in strijd tegen de bloedwraakproblematiek en corruptie. De Raad betwist niet dat er nog ruimte voor verbetering is, doch uit de geconsulteerde objectieve landeninformatie blijkt duidelijk dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren en er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt niet dat er in Albanië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming tegen bloedwraak, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn in dit geval. De Raad wijst er te dezen nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. De Raad besluit dat de (uitvoering van de) maatregelen die in Albanië werden/worden genomen op vlak van bescherming tegen bloedwraak en corruptie niet perfect zijn, maar ook niet louter theoretisch. Er kan dan ook wel degelijk besloten worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de Albanese autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Met een algemene verwijzing naar corruptie toont verzoeker niet aan dat de Albanese overheden in zijn geval niet bij machte of onwillige zouden zijn om hem met betrekking tot de beweerdde problemen met E.K., daargelaten de geloofwaardigheid ervan, hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekers eigen concrete en persoonlijke ervaringen maken dit immers niet aannemelijk. Dit wordt ook versterkt door het door hem bijgebrachte politieattest waaruit blijkt dat verzoeker en zijn familieleden bij problemen terecht kunnen bij de lokale politie. De bewering dat de nieuwe gebeurtenissen aantonen dat hij zich niet efficiënt noch langdurig kan beroepen op de bescherming van de Albanese autoriteiten, kan in het licht van voorgaande informatie aangaande de werking van de Albanese autoriteiten en verzoekers eigen ervaringen en gedragingen, niet weerhouden worden.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 december 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 staat onder eed en tolkt Albanees – Nederlands.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van zijn verzoek om te worden gehoord, stelt verzoeker het niet eens te zijn met deze beschikking, daar de Raad hierin het standpunt van de verwerende partij klakkeloos navolgt. Verzoeker stelt dat hij ter ondersteuning van het thans voorliggende beschermingsverzoek wel degelijk nieuwe elementen heeft bijgebracht. Hij is het slachtoffer geworden van een steekpartij naar aanleiding van een vrouwenkwestie, heeft daarvoor klacht neergelegd en de dader, een vriend van hem, is daarvoor veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar. Hoewel deze straf te licht is, vindt de familie van de dader, met name diens broer die erg veel macht heeft en uit is op wraak, ze nog te zwaar en zijn er naar aanleiding hiervan bedreigingen geuit tegen verzoekers familie. Verzoekers vader en broer zijn ook aangevallen door gemaskerde mannen, waarna zij op 10 februari 2023 een klacht hebben ingediend die verzoeker heeft bijgebracht. Wat deze klacht, en dus de mogelijkheden tot bescherming in het land van herkomst, betreft, meent verzoeker dat het niet opgaat om enerzijds te stellen dat de Albanese overheden dergelijke klachten ernstig nemen en dus goed werk leveren en anderzijds de klacht van tafel te vegen met het argument dat deze louter is gebaseerd op eigen verklaringen van verzoekers vader en broer en dus geen overtuigend bewijs vormt. Aldus meent verzoeker dat er sprake is van “een perverse redenering”. Verzoeker hekelt ook het gegeven dat de landeninformatie waarop de verwerende partij haar standpunt baseert al dateert van december 2022 en dus onvoldoende actueel is, daar er in Albanië inmiddels nog bijkomende initiatieven tegen corruptie werden genomen, wat een verder onderzoek rechtvaardigt en stelt dat de mogelijkheid om er bescherming tegen bloedwraak te verkrijgen louter theoretisch en niet effectief is. Verder bevraagd door de voorzitter, vraagt verzoeker om zijn zaak opnieuw grondig te onderzoeken, wijst hij op de alomtegenwoordige corruptie in Albanië en stelt hij dat zijn familieleden nog steeds worden bedreigd en dat de mensen met wie hij problemen heeft goed zijn bevriend met de Albanese eerste minister. Verzoeker besluit dat hij bij terugkeer naar Albanië geen leven zal hebben en deelt, hiernaar gevraagd, nog mee dat zijn familie er nog steeds op dezelfde plek woont.”

5. Verzoeker brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 31 oktober 2023.

5.1. Het betreft in casu verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming, ingediend op 7 maart 2023, nadat zijn eerste verzoek om internationale bescherming definitief werd beëindigd bij arrest van de Raad van 10 februari 2023 met nr. 284 618. In dat arrest werd vastgesteld en geoordeeld dat het door verzoeker ingeroepen vluchtmotief, met name zijn problemen met en vrees voor E.K. en diens entourage, van gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève. Daarnaast werd erop gewezen dat de ernst van verzoekers vrees wordt ondermijnd door de inconsistente verklaringen die hij aflegde over de duur van de bedreigingen en door het gegeven dat hij na de start van de bedreigingen nog bijna twee of drie jaar in Albanië heeft verbleven. Hoe dan ook, zo oordeelde de Raad, haalde verzoeker geen overtuigende feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat hij voor de door hem geschetste problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

Bij de beschikking van 31 oktober 2023 werd vastgesteld dat verzoeker bij zijn huidig tweede beschermingsverzoek geen nieuwe elementen bijbrengt en er evenmin nieuwe feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Verzoeker brengt met zijn betoog ter zitting geen concrete en valabele argumenten of elementen bij die aan de gronden in de beschikking afbreuk doen en thans anders doen besluiten.

5.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens de terechtzitting zijn vluchtrelaas herhaalt dat hij bij zijn eerste beschermingsverzoek reeds heeft aangehaald en waarop reeds terdege werd ingegaan en omstandig over werd geoordeeld in voormeld arrest.

Het louter herhalen van het eerder aangehaalde vluchtrelaas maakt geen nieuw element uit en kan dus niet de eerdere beoordeling onderuit halen daar de Raad, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak mag doen over elementen die reeds in een

beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd. De Raad verwijst verder naar wat wordt uiteengezet in punt 5 van de beschikking.

5.3. Wat betreft verzoekers verwijzing ter zitting naar de aanval op zijn vader en broer en de klacht die zij vervolgens op 10 februari 2023 hebben ingediend – dit is de dag waarop zijn eerste verzoek bij voornoemd arrest werd afgesloten –, werd in punt 4 van de beschikking reeds vastgesteld dat de verwerende partij afdoende rekening heeft gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker in dit verband heeft aangebracht in het kader van zijn huidig tweede beschermingsverzoek, en dat deze elementen afdoende werden onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen.

Ter terechtzitting bemerkt verzoeker over neergelegde attest van de politie van Pogradec naar aanleiding van de klacht van zijn vader en broer, dat het niet opgaat om enerzijds te stellen dat de Albanese overheden dergelijke klachten ernstig nemen en dus goed werk leveren en anderzijds de klacht van tafel te vegen met het argument dat deze louter is gebaseerd op eigen verklaringen van verzoekers vader en broer en dus geen overtuigend bewijs vormt, hetgeen verzoeker als een “*perverse redenering*” aanduidt.

De Raad stelt vast dat verzoeker hier eerder in zijn verzoekschrift niets over opmerkte. Het verzoek tot horen strekt er echter niet toe om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

Hoewel uit een lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de betreffende kritiek van verzoeker, geuit op zitting, is gericht op een motief uit de bestreden beslissing inzake het neergelegde attest van de politie, en verzoeker hier dus perfect van op de hoogte was, maakte hij hierover dus geen enkele opmerking in het verzoekschrift. Dat hij dit pas voor het eerst op zitting opwerpt, is aldus laattijdig, gelet op hogervermeld doel van de vraag tot horen. Anders oordelen zou slechts het opstellen van zeer algemene en vage verzoekschriften, zoals in casu, aanmoedigen.

Bovendien kan verzoeker met de enkele bewering dat dit een “*perverse redenering*” betreft geen afbreuk doen aan de terecht bevinding dat het attest van de politie slechts een weergave bevat van de verklaringen die verzoekers vader tegenover de politie aflegde, waaraan de Raad toevoegt dat op basis van de loutere omstandigheid dat verzoekers vader aangifte deed en bij gebrek aan enige objectivering of opvolging van deze klacht, de waarachtigheid van de beweerde feiten die in het attest worden vermeld niet kan worden nagegaan noch kan worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan, enerzijds, en dat uit het door verzoeker bijgebrachte politieattest net blijkt dat verzoeker en zijn familieleden bij problemen in Albanië terecht kunnen bij de lokale politie, anderzijds.

5.4. In de beschikking wordt besloten dat, gelet op de beschikbare landeninformatie, de Albanese overheden wel degelijk voldoende bescherming bieden aan hun onderdanen en maatregelen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet nemen. In casu volstaat verzoekers kritiek dat de landen-informatie reeds dateert van december 2022 en dus onvoldoende actueel is, op zich niet om vast te stellen dat hij bij terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat het hem aldaar ontbreekt aan daadwerkelijke bescherming.

Verzoekers laat immers na om concrete en geobjectiveerde elementen bij te brengen waaruit daadwerkelijk kan blijken dat de inlichtingen waarop voormelde analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kunnen weerleggen of in een daglicht stellen. Het stond verzoeker vrij, quod non, om zelf informatie bij te brengen die aantoonde dat de situatie inzake overheidsbescherming in Albanië ondertussen in negatieve zin is gewijzigd. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Integendeel, door te stellen dat er bijkomende initiatieven tegen corruptie werden genomen, bevestigt hij de maatregelen die Albanië treft in het kader van een doeltreffende overheidsbescherming.

Met betrekking tot het voorgaande wordt nog aangestipt dat waar ten tijde van verzoekers vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd vertrokken vanuit het gegeven dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd vastgesteld als veilig land van herkomst, Albanië ook in het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 op die lijst werd opgenomen.

Met het blote, vage en algemene betoog dat de bescherming tegen bloedwraak louter theoretisch en niet effectief is, zonder verdere concretisering, kan verzoeker de gemaakte analyse over de algemene beschermingsmogelijkheden door de Albanese overheden niet in een ander daglicht stellen. Verder herhaalt de Raad dat bloedwraak in casu niet aan de orde is, zoals reeds werd opgemerkt in het arrest van 10 februari 2023 met nr. 284 618. Bovendien komt het aan verzoeker toe om in zijn persoonlijke, individuele situatie in concreto aan te tonen dat er voor zijn problemen met E. K. en diens entourage/familie enkel in theorie

bescherming mogelijk zou zijn vanwege zijn nationale autoriteiten, doch geen daadwerkelijke bescherming in de praktijk. Hij blijft hiertoe echter geheel in gebreke.

Waar verzoeker opnieuw op algemene wijze verwijst naar de corruptie in Albanië, herhaalt de Raad de grond in de beschikking waarbij in dit verband reeds werd opgemerkt:

“Met een algemene verwijzing naar corruptie toont verzoeker niet aan dat de Albanese overheden in zijn geval niet bij machte of onwillige zouden zijn om hem met betrekking tot de beweerde problemen met E.K., daargelaten de geloofwaardigheid ervan, hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekers eigen concrete en persoonlijke ervaringen maken dit immers niet aannemelijk. Dit wordt ook versterkt door het door hem bijgebrachte politieattest waaruit blijkt dat verzoeker en zijn familieleden bij problemen terecht kunnen bij de lokale politie. De bewering dat de nieuwe gebeurtenissen aantonen dat hij zich niet efficiënt noch langdurig kan beroepen op de bescherming van de Albanese autoriteiten, kan in het licht van voorgaande informatie aangaande de werking van de Albanese autoriteiten en verzoekers eigen ervaringen en gedragingen, niet weerhouden worden.”

5.5. Door voorts ter zitting te herhalen dat zijn familieleden nog steeds zouden worden bedreigd en dat de mensen met wie hij problemen heeft goed zijn bevriend met de Albanese eerste minister, uit verzoeker slechts loutere blote beweringen die geenszins worden gestaafd en waarvan hij ook nooit eerder melding heeft gemaakt, noch in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, noch in de administratieve procedure van zijn huidige tweede beschermingsverzoek. Tijdens zijn eerste beschermingsverzoek verklaarde verzoeker slechts dat de broer van E. K. B. K., connecties heeft met machtige personen met een strafblad, maar hij kon die beweerde connecties niet aantonen, zoals blijkt uit het arrest van 10 februari 2023 met nr. 284 618. In het kader van zijn huidige tweede beschermingsverzoek stelde verzoeker dan weer dat de familie van E.K. banden heeft met de socialistische partij en dat ze macht hebben in zijn stad (AD CGVS, 2^{de} VIB, Verklaring volgend verzoek, 9 mei 2023, vraag 21), maar verwees hij niet naar de Albanese eerste minister. Wat er ook van zij, ook nu weet verzoeker met de ongestaafde verklaringen de beweerde connecties niet aan te tonen.

Voor het overige merkt verzoeker slechts op algemene wijze op dat hij bij terugkeer naar Albanië er geen leven zal hebben en zijn familieleden er nog steeds op dezelfde plek wonen, wat getuigt van het voorhanden zijn van een familiaal netwerk. Met dit betoog werpt verzoeker geen ander licht op wat voorafgaat, en met name in het bijzonder wat betreft het ontbreken van nieuwe elementen die anders doen besluiten dan hetgeen eerder werd geoordeeld over de voor hem in Albanië beschikbare nationale bescherming.

6. Derhalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 31 oktober 2023 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES